

✓ Максим Шевченко.

«Його біографія вміщується в кілька рядків...»

Наталія ПУЗИНА
Журналіст

НЕ МОЖНА без сліз дивитися на ці знімки: родина Шевченків отримує нагороду сина, чоловіка, батька. Указом Президента України від 13 січня 2023 року молодший сержант Максим Шевченко нагороджений (посмертно) орденом «За мужність» III ступеня – за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі.

ЗВІСНО, жодна нагорода не здатна повернути життя дорогої людини, втім цей орден – нагадування та свідчення відваги та жертвності славного Захисника... Він залишився у наших серцях, думках та спогадах. Попри нестерпний біль, батько Героя Михайло Іванович Шевченко погодився розповісти про сина, але відразу зазначив: «Його біографія вміщується в кілька рядків».

Боляче слухати, боляче дивитися на батька, який втратив свою кровиночку, боляче усвідомлювати, що вже не буде продовження тієї коротенької біографії: Максиму Шевченку назавжди залишилося 24 роки...

На світ він з'явився в сім'ї працівника правоохоронних органів Михайла Івановича і медичного працівника Ганни Олексіївни Шевченків, які вже виховували сина Дмитра й доньку Марину. Ріс звичайною дитиною, і, як у кожної, всякого траплялося. З дитячих років полюбив техніку.

Навчання розпочав у Кобеляцькому ліцеї №2, а оскільки сім'я змінила місце проживання, закінчив Личинівський навчальний заклад. На той час брат і сестра закінчили Полтавський професійний ліцей, тож і Максим продовжив традицію – вирішив здобути робітничу професію. До того ж була можливість поєднати теорію з практикою: стара садиба потребувала благоустрою, і юнак взявся за роботу. Спочатку власноруч виготовив проєкт, у якому під одним дахом розміщувалися літня кухня, гараж і погріб, а згодом розпочав будівництво. Стіни вигнав самостійно, а коли справи дійшли до даху, заручився підтримкою друзів. Новенька будівля, яка прикрасила батьківський двір, стала дипломною роботою.

Трудову біографію розпочав на підприємствах Кобеляк, працював художнім керівником закладу культури, оскільки в свій час закінчив музичну школу.

Коли дізнався про прийом на службу в поліцію, вирішив спробувати, хоч з досвіду батька знав, що це досить не просто й відповідально. Успішно пройшов перевірку, теоретичну та фізичну підготовку й два роки служив у групі швидкого реагування Кобеляцького відділу поліції. Кожне чергування – це стандартні і нестандартні ситуації, часом і конфліктні. Максим намагався сумлінно виконувати обов'язки, але, зрозумівши, що в майбутньому не бачить себе поліцейським, подав рапорт про звільнення.

Планував отримати робочу візу та поїхати в одну з країн на заробітки. Подав необхідні документи й став чекати відповіді. Через чотири місяці Максима запросили в посольство на співбесіду, але на той час він уже підписав контракт на військову службу й відмовлятися від нього не планував. Батькові сказав: «Ви з мамою виховували мене так, що обов'язок чоловіка – захист Батьківщини. Я маю його виконати».

Максима Шевченка зарахували в 95-ту Житомирську окрему десантно-штурмову бригаду. Служив гранатометником, а потім його призначили командиром відділення військової техніки. Підготовку пройшов у Житомирі, Яворові, на полігоні в Широкому Лані, брав участь у спільних навчаннях з польськими та американськими військовиками. Здійснив 11 стрибків з парашутом, два з них – нічні. Сміливості, рішучості, наполегливості молодшому сержанту Шевченку не треба було позичати – цими рисами він був наділений з дитинства. Військову службу розпочав на південних рубежах України, продовжив – на східному напрямку. Сиваш, Чонгар, Херсон, Станиця Луганська, Луганськ, Северодонецьк, Волноваха, Горлівка, Торезьк, Ізюм, Слов'янськ – це далеко не всі населені пункти, через які пролягли ратні дороги нашого земляка.

Контракт, який він підписав на два роки, закінчувався у грудні 2021-го, й головним аргументом при прийнятті наступного рішення стала пропозиція здобути вищу військову освіту в одному з вузів Львова. Але 24 лютого 2022 року перекреслило всі плани...

(Закінчення на 2-й стор.) →

✓ Родина Шевченків на сумних урочинах з нагоди вручення посмертної нагороди полеглого захисника України.

«Його біографія вміщується в кілька рядків...»

(Закінчення.)

← Початок на 1-й стор.

Коли розпочалося повномасштабне вторгнення РФ в Україну, Максим ніс службу на Донеччині. У березні разом з побратимами був направлений на допомогу бригаді територіальної оборони під Ізюм. Про важкі бої, які там відбувалися, є багато інформації. Дісталось там і Максиму: бронжилет (батько купив за власні кошти 6 рівня захисту) захистив, але воїн отримав поранення ноги.

– За кілька днів у Дніпрі сина добре лікували. У госпіталі імені Мечникова працюють медики від Бога, – розповів Михайло Шевченко. – Пропонували поїхати на реабілітацію у Львів, але Максим відмовився: «Мої побратими, техніка у районі проведення бойових дій, і я повинен бути там».

Через деякий час Максим зізнався, що його «припекло». Насправді виявилось все набагато серйозніше:

граната влучила в окоп, а вже потім вогнем обпало військових. І такі випадки були непоодинокі. Яюсь, пересуваючись автомобілем, в останню хвилину почув звук артилерійського снаряда і встиг вистрибнути в кювет. А скільки разів рятував поранених, витягував їх з поля бою!

28 червня 2022 року – останній день у житті Максима Шевченка. Ротний опорний пункт тривалий час стримував натиск орків поблизу міста Слов'янська Донецької області. У тому бою ворогу протистояли четверо українських бійців. Їх накрили градами. Троє загинули відразу, Максима довели в Слов'янськ, але врятувати його не вдалося.

Сім'я осиротіла – батько, дружина, доньки, брат, сестра втратили дорогу людину... Неправної втрати зазнали й військові, які були впевнені, що Максим у майбутньому буде хорощим офіцером. У службовій характеристиці командування 1-го десантно-

штурмового батальйону зазначило: «Максим Шевченко зарекомендував себе грамотним, дисциплінованим, професійно підготовленим військовим. До виконання своїх службових обов'язків ставився сумлінно, відповідально. Постійно працював над підвищенням свого професійного рівня. Мав добрі організаційські здібності. У складних ситуаціях орієнтувався впевнено, приймав правильні рішення». Максим був відзначений нагородами та заохоченнями керівника Генштабу ЗСУ, нагороджений бойовим пістолетом ТТ.

Похоронений Герой на цвинтарі в селі Підгора, поряд з могилою мами Ганни Олексіївни, яку забрала тяжка хвороба. Односельці висловили пропозицію назвати одну з вулиць Кунівки іменем Максима Шевченка, який віддав життя за Батьківщину, за кожного з нас – щоб раділи сонцю і весні...

Вічна пам'ять Герою!

Наталія ПУЗИНА.